

BORBÁTH SZILVESZTER BÁR NAGYON VÁGYOTT AGYŐZELEMRE, MINDIG A KÖVETKEZŐ FORDULÓRA KONCENTRÁLT ÉS KÉSZÜLT

Magasra szállt a vargyasi énekes pacsirta

Az erdővidéki Borbáth Szilveszter még csak 18 éves, de már két élő televíziós műsorban bizonyított: 2017-ben döntős lett a Fölszállott a páva népzenei és néptáncvetélkedőn, a 2018-as Döntők döntőjében pedig az énekes szolisták és énekegyüttesek kategória fődíját érdemelte ki. A győztes a megmérettetés izgalmairól és nehézségeiről, terveiről számolt be.

» SZÁSZ CS. EMESE

– Két hét telt el azóta, hogy a Fölszállott a páva népzenei és néptáncvetélkedőn megnyerted az énekes szolisták és énekegyüttesek kategória fődíját. Hogyan fogadtad, dolgoztad fel a hírt?

– Még a történetek hatása alatt vagyok, vagyunk most is. Nem is tudtam igazán feldolgozni az egészet. Bárkivel találkozom itthon, ez a téma mindig előkerül. Nem is hiszem, hogy egyhamar elfelejtem. Úgy érzem, hogy Vargyason, sőt egész Székelyföldön követték a műsort, drukoltak, szavaztak az emberek.

– Számítottál a győzelemre? Mikor tudatosult benned, hogy akár meg is nyerheted a kategóriádat?

– Bár nagyon vágytam a győzelemre, nem arra gondoltam, hanem próbáltam mindig a következő fordulóra koncentrálni, arra készülni. Talán a középöntőben izgultam a legjobban, akkor éreztem azt, hogy most nagyon nagy a tét: továbbjutok a döntőbe, vagy sem. Aztán a fináléban már láttam egy esélyt: nyilván valakinek nyerni kell, bíztam a szavazókban is, az itthoniakban, hogy mozgósítani fogják magukat és egymást. A döntőt amúgy végigizgultam, de ez a produkciót nem befolyásolta, inkább utána drukoltam, hogy mi lesz a végeredmény.

– Kinek szeretted volna leginkább megfelelni, bizonyítani a zsűritagok közül?

– Mindenkinek egyaránt fontos volt a véleménye, mivel tényleg a folklór legjobbjairól van szó, úgyhogy bárkinek a kritikáját teljes mértékben elfogadom. Mi azért voltunk ott, hogy tanuljunk, és ők azért, hogy kijavítsanak, segítsék a fejlődésünket, úgyhogy én meghallgattam minden véleményt, és igyekszem azokat hasznosítani is.

– A vetélkedő két évadában is szerepeltél már, különböző élményekben volt részed?

– A Döntők döntőjében mindenképp kicsit bátrabb voltam, már nem volt idegen számomra az élő műsor, elmentém a 2017-es évaddal. Nyilván akkor is nagy élményben volt részem, de most úgy éreztem, mintha hazamennék: ismertem a környezetet, az embereket. Nehézségi szempontból is a legutóbbi fontosabb, mivel ezúttal öt évad versenyzőit hívták vissza, és én úgy gondolom, hogy megtalálták a legjobbakat, úgyhogy nagyon erős volt a mezőny. A produkciók összeállítása is más volt, ezeket jóval hamarabb le kellett adni, illetve most nem mi választottunk, hanem a zsűri. Ez is különleges volt, és persze nehéz is egyben.

– Ez azt jelenti, hogy kaptál olyan feladatokat, amelyeket biztos nem választottál volna?

– A szabályzat szerint minden tájegységet érinteni kellett, ezért például a székelyföldieknek szatmárit kellett énekelni. Ha nem lett volna ez a kikötés, én biztosan több „hazait” vittem volna a tehetségkutató színpadára.

– Hogy érzed, mit köszönhetsz a Pávának?

– Nagyon sokat köszönhetek ennek a televíziós műsornak, például azt is, hogy a szakmabeliek közül a legjobbakkal dolgozhattam. Nagyon sok embert megismertem, új barátságok alakultak ki, és az, hogy kategóriagyőztes lettem, nagy dolog, sok mindent jelent, sok mindennel jár.

– Szoktak csodálkozni azon, hogy te férfi énekes vagy?

A múlt hangja. Borbáth Szilveszter örül, hogy népzenei és néptáncos vonalon is továbbviheti a hagyományt

– Igen, a zsűri már az első fordulótól kezdve hangoztatta, hogy mennyire örülnek a Pávában való megjelenésnek, mivel a férfi énekes nem olyan gyakori.

– Mikor kezdted énekelni, honnan ered a népzene iránti szereteted?

– Első osztályos koromban kezdtem el énekelni, de nyilván itthon is inkább népzene hallottam, és a néptánc is már kisiskolás koromban szerepet kapott az életemben.

– Táncosnak tanulsz, de énekesként léptél fel. Jól megfér egymás mellett a tánc és az ének?

– Nemcsak megfér egymás mellett, hanem együtt is jár a néptánc és a népzene, kiegészítik egymást, és örülök, hogy én mindkettőt képviselem, hogy mindkét vonalon tovább vihetem a néphagyományt.

– Vargyason nőttél fel, de már negyedik éve Nyíregyházán tanulsz. Hogy kerültél a Nyírségbe ilyen fiatalon?

– Mindenképp a népzenei pályán akartam tanulni, néptánc, népzene szakot kerestem, de itthon erre nem volt lehetőség. Magyarországi ismerősök ajánlották, hogy próbáljam ki a nyíregyházi iskolát, amelyet az egyik legjobb művészeti intézménynek tartanak. A hetedik osztály végén megnéztem, és akkor felvételiztem oda. A nyolcadik osztályt még itthon fejeztem be, és kilencedik osztálytól lettem a Nyíregyházi Művészeti Szakgimnázium táncművészeti tagozatának növendéke, és már negyedik éve tanulok ott.

– Sok településről érkeznek diákok a szakgimnáziumba?

– Igen, Nyíregyháza határváros, elég sokan vannak más országból ott, nemcsak Erdélyből, hanem Kárpátaljáról is sokan, mert ugyanaz a helyzet náluk is, hogy nem lehet néptáncot, népzene-t tanulni. Én táncművészeti tagozaton vagyok, táncosnak tanulok.

– Milyen vonalon szeretnél továbbmenni?

– A budapesti Táncművészeti Egyetemre szeretnék felvételizni. De továbbra is mindkét irányt szeretném tartani, énekelni is szeretnék és táncolni is, illetve mindkét téren fejleszteni magam.

– A jövőben Magyarországon vagy itthon szeretnéd a szakmai tevékenységed folytatni?

– Ezen még nem gondolkodtam sokat, mert még előttem az érettségi, majd az egyetem. Ahol jobbak lesznek a lehetőségek, vagy ahol több lehetőség lesz, ott maradok. Nyilván szeretném, ha itthon tevékenykedhetnék és hazajöhetnék.

» Mindenkinek egyaránt fontos volt a véleménye, mivel tényleg a folklór legjobbjairól van szó, úgyhogy bárkinek a kritikáját teljes mértékben elfogadom.

A Ványa bácsi 150. előadását ünnepli a kolozsvári színház

» KRÓNKA

Százötvenedik alkalommal játssza vasárnap 19 órától Csehov Ványa bácsi című előadását a Kolozsvári Állami Magyar Színház társulata. A 2007-ben bemutatott, Andrei Șerban rendezte nagy sikerű előadás tizenegyedik éve van műsoron. „Mind den rendezés szerencsejáték. Sose tudni előre, mi lesz a végeredmény. A Ványa bácsit három alkalommal rendeztem meg: New Yorkban, Kolozsváron és Szentpéterváron, mindig másképp. Az előadást mindenhol jól fogadták, de úgy sehol, mint Kolozsváron” – fogalmazott Andrei Șerban a századik előadás után. A bukaresti Országos Színházi Fesztiválon (FNT) és Budapesten is bemutatott darabról

Oltița Cântec írta a Teatrul Azi hasábjain: „Egy minden szempontból kiemelkedő előadás: a színpadi tér ötletes kihasználása, a csehovi szöveg újjított olvasata, az alakok eredeti, teljes mértékben jogos újradimenzionálása, hibátlan színészi alakítás. Elsősorban az a meghatározó, ahogy Andrei Șerban alkotó módon megzabolázta a színházi teret, a színpad struktúráját és a színpadtechnikát. A színészek mindenütt játszanak, a nézőtér terének minden dimenziója ki van használva. Semmi sincs úgy, ahogy elváránk, a felkínált megoldások minden pillanatban meglepetést okoznak.”

Az előadás címszerepét Viola Gábor alakítja, további szerepekben Bíró József, Kézdi Imola, Györgyjakab Enikő, Pethő Anikó, Albert Csilla, Kató

Emőke, Csutak Réka, Bogdán Zolt, Orbán Attila, Sinkó Ferenc és Varga Csilla látható. Az előadás szövegét Paul Schmidt angol nyelvű változata alapján Koros Fekete Zsuzsanna fordította magyarra. Rendezőasszisztens Keresztes Attila, dramaturg Kelemen Kinga, díszlet- és jelmeztervező Carmencita Brojboiu.

A Ványa bácsi elnyerte a 2007-es év legjobb előadása, legjobb rendezője (Andrei Șerban) és legjobb férfi lakítása (Hatházi András) UNITER- (Román Színházi Szövetség) díját, valamint a 2007/2008-as évad legjobb előadásának járó színikritikusok díját is megkapta.

Az előadásra jegyek vásárolhatók a színház jegypénztárában, valamint a www.biletmaster.ro weboldalon.

Kitekintés. A Ványa bácsi címszerepét Viola Gábor alakítja